

ning bemyndiger Regjeringen til under Forbehold af Stadfæstelse ved den næste Finantslov, under særdeles Omstændigheder at gjøre Undtagelser fra de gjældende Pensionsbestemmelser til Fordeel for Militaire i Anledning af den sidste Krig, — og her er netop et saadant Tilfælde tilstede. Vil man altsaa henvise dette Andragende til Regjeringen, kan jeg deri ikke see Andet end en yderligere anbefaling til, at den Bemyndigelse, som af Rigsdagen er givet Regjeringen, kommer til Anvendelse i dette Tilfælde; men jeg skal dog bemærke, at jeg ikke anseer denne Henviisning for aldeles nødvendig, thi jeg forudsætter, at den paagjældende Pensionist, naar Finantsloven er kommen ud, og han er bleven vidende om, at Regjeringen har en Bemyndigelse, som den hidtil har savnet, til af Billighedsgrunde at kunne gjøre det for ham, som den ifølge bestaaende Love ikke hidtil har anseet sig berettiget til, ikke vil undlade at indkomme med et yderligere Andragende. Imidlertid, naar Henviisningen kan være saaledes at forstaae, som jeg her har udtalt, at jeg alene vilde og kunde forstaae den, vil jeg ikke erklære mig derimod.

Schærning: Jeg reiser mig paa ingen Maade, for at forhindre, at Hensikllingen bliver forstaaet saaledes; men det er mig om at gjøre at fastholde, at den ærede Finantsminister, saavelsom Regjeringen i det Hele, har, jeg tør sige, fuldstændigt urigtigt opfattet Bestemmelserne af 1842 om Forsremmelser. Jeg troer ikke, at det er muligt at kunne tage mere fejl, end det er skeet i denne Sag. Hovedfeilen ligger navnlig deri, at i de her omtalte Forsremmelserbestemmelser er aldeles intet Meddel til at kunne reservere eller forbeholde en Oberstlieutenant Obersts Anciennetet. Man kan til Nød udfinde af disse Bestemmelser, at man kan give ham Obersts Charakter, men man kan ikke reservere ham Obersts Anciennetet; thi der eksisterer efter Forsremmelserbestemmelserne kun een Art Obersts Anciennetet, og det er den, de faae derved, at de i Tidens Løb blive en Deel af den halve

ældste Afdeling af Oberstlieutenantsclassen; den Mand, der overskrider denne Grændse, og gaaer over fra den yngste halve til den ældste halve Afdeling, er derved, efter Forsremmelserbestemmelserne, Oberst; men der er ingen anden Maade, hvorpaa han kan blive det, hvad Gagen angaaer. Med Hensyn til Pensionen er det en anden Sag; dertil skal vistnok en kgl. Udtalelse; men Pensionsadkomsten har han paa det Allertydeligste og meest Positive, saa at der ikke kan være mindste Tvivlsmaal derom, derved, at han er i den øverste Halvdeel. Ingen Anciennetet kan gives ham derudover, ja, det er endogsaa positivt forbudt at give denne Art af Anciennetet; og hvorfor er dette positive Forbud kommet? det er kommet, for at forhindre Regjeringen fra at komme i den samme Forlegenhed, som den var kommen i ved Reductionen af 1842. Ved den „reserverede“ Anciennetet ere vi her komne i den samme Forlegenhed, hvori vi vare dengang. Men vi behøve aldeles ikke at lægge Mærke til den Forlegenhed; thi Oberst v. Funch gaaer i sit Andragende ikke ud paa at sige, at han vil have Obersts Pension, fordi der har været forbeholdt ham Obersts Anciennetet, men fordi han var berettiget gageret Oberst, paa Grund af, at han, da han blev affædiget, stod i den øverste Halvdeel af Oberstlieutenantsclassen; derpaa gaaer hans Andragende ud. Om det er fuldkommen rigtigt eller ikke, have vi aldrig kunnet faae rigtigt oplyst, og derom kan der reises Tvivl af følgende Grunde. Den Bestemmelse, som findes i Avancementsbestemmelserne af 1842, omfatter egentligt kun den begrændsede Obersts- og Oberstlieutenantsclassen, nemlig, som er tilstede i Fredsarmeen, og man kan altsaa maaskee sige, at kun et saa stort Antal af den hele Klasse som det, der udgjør den ældste Halvdeel af dem, der skulle være tilstede i Fredstid, er berettiget til at blive Oberster og faae Obersts Gage, og at alle de Øvrige, som blive forfremmede til denne Klasse i Krigstid, kunne ikke komme til at tælle med.